

mai că nu se făcu ruptură între dișele două puteri, ci din contra, prin consimțimentul și voia chiară a Rusiei împreună și cu Austria, în interesul politiceii a marelor puteri Europene care ținteu la înfrânarea popórelor rebelle, se hotări ca Pórta să trimiță oștiri Ottomane în provinciile Moldo-Române, pentru combaterea și complectă stîrpire a rebellilor.

Astü-felü, pe când se urmau aceste chibzuiiri și înțelegeri, éttă și uă neașteptată veste în București, adusă de către unü căpitanü de armatăi anume Anastasse Mihaloglu către Tudor, și ma, cu osebite către Ipsilante la Têrgoviște, cum că: trecëndü unü însemnatü numărü de Turci de la Vidinü în județele Craiovei, se loviră cu ante-garda lorü, și că toți pandurii din partea locului au fostü bätuți cu desävêrșire, etc; și că chiamă pe numiții capi să grăbéscă câtü mai curând spre a le da ajutorü. Tudor se simți atunci coprinsü de multă temere și neodihnă, mai cu sémă cândü aceeași nuvellă fu repetită și de alte multe persóne de pe lêngă marginile Dunării: cum că Turcii trecü Dunărea în partea țerrii Românesci, concentrându-se în considerabilü numărü de oșteni la Brăila, Calarași și la Giurgiu, și că comandantiilor lorü superiori (seraschieri) se numisseră: pentru Moldova, Isuf-Pașa-Percofciali, celü din Brăila; iér pentru România-Mare, Selim-Mehmet celü de la Silistria, și osebitü pentru Româ-